

Publicerad 2006-07-13 17:04 av Anders

NYGAMMAL KUNSKAP

Den största av vänskap rymmer också en aning
om hur ensamhet känns när vänskap tar slut.

Den gladaste festen varslar mitt i sin kulmen
om tomhet som kommer när alla gått ut.

Det vackraste durackord vibrerar i vetskap
om halvtonens närhet till vemod och moll.

Den starkaste kärlek när också en ängslan
om vägar som går åt olika håll.

Men medvetenhet om alltings förgänglighet
ska ej få låta mig hindras av tvekan och kval.

Tvärtom skall den ge mig motivet att
leva som du, så självklart och rakt.

Så vill jag leva de dagar jag möter-öppet sårbar och fri.

Varje dag som mig bjuds våga älska och älskas
våga släppa kontroll och vara mer fri.

Denna kunskap är gammal och jag trodde jag lärt mig
en del av den redan ändå.

Men när du så dök upp i mitt liv såg jag något
som sakta fick mig att förstå.

I den lyskraft som mött mig i närhet till dig
ser jag nu att jag tappat en del.

Lurad som kejsaren gick jag och trodde
att andra inte det ser.

Inte ser att min regnbåge min tappat sin färg
att kontrasterna tunnats ut.

Att elden och glöden förlorat sin hetta
och att drivkraften börjat ta slut.

Inte ser att jag glidit från P3 till P1
mindre varm, mindre levande, men
när du självklart och frimodigt intog mig helt
kom jag åter på spåret igen.

Jag vill drömma, chansa och misslyckas lite, '
kanske skadas av törnar som livsvägen ger.

Jag vill oftare låta mitt hjärta bestämma
där sans och förnuft tonats ner.

Jag vill var mer barnslig, mer uppfylld av nuet,
bejaka min naivitet.
Jag vill finnas ordentligt
och färglägga dagar med liv lust och spontanitet!

Också starkare vill jag beröras av smärtan
och sorgen som möter ibland.
Mera hängivet gråta med vännen som lider.
våga falla i någons famn.
Visa styrkan som krävs för att blotta min svaghet
våga le mitt i tungsint allvar.
Jag vill träna min känsla att se dem jag möter
bli berörd, lyssna in och stå kvar.

Kanske "lycka" skall kryddas av vetskap
om alltings förgänlighet för att den ska
kunna skapa en hängivenhet över livet
som förmår mig att fyllas av stundens behag.
För trots att jag plågas av tanken på dagen
då du lämnar mitt liv i den vind som har vänt.
Vill jag låta var stund som du finns i min närhet
få fylla mig helt av den lycka jag känt.

Den lycka som oväntad kärlek kan skapa
i plötsliga krumsprång som livsvägen tar.
Den lycka som skapas i närmandet till
en person som är helt underbar.
Så växer själen i insikt och mognad
när jag nu vågat komma så nära...
En nygammal kunskap om livet och lyckan
du återskänkt mig, du kära!